COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 6.7.2007
COM(2007) 387 final

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

de semnare a Convenției între Comunitatea Europeană şi Republica Islanda, Regatul Norvegiei, Confederația Elvețiană şi Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială

(prezentată de Comisie)

EXPUNERE DE MOTIVE

1. Cadrul politic şi juridic

La 16 septembrie 1988, statele membre ale Comunităţilor Europene au semnat cu Republica Islanda, Regatul Norvegiei şi Confederaţia Elveţiană Convenţia de la Lugano privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială. Convenţia, denumită „Convenţia de la Lugano", a extins aplicarea normelor Convenţiei de la Bruxelles din 1968 pe acelaşi subiect, încheiată între statele membre ale CE, la anumite state membre ale Asociaţiei Europene a Liberului Schimb.

Negocierile privind revizuirea Convenţiei de la Bruxelles din 1968 şi a Convenţiei de la Lugano din 1988 s-au desfăşurat între 1998-1999, în cadrul unui grup de lucru *ad hoc*, în care au fost incluse Elveţia, Norvegia şi Islanda. Aceste negocieri au dus la adoptarea textului unui proiect de convenţie, care a fost pregătit de grupul de lucru. Acest text a fost confirmat de Consiliu la 27 şi 28 mai 1999 (JUSTCIV 60 din 30 aprilie 1999).

De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, la 1 mai 1999, domeniile reglementate de Convenţia de la Bruxelles din 1968 au devenit obiectul politicii comunitare, în temeiul articolelor 61 litera (c) şi 65 din Tratatul CE. Drept urmare, Convenţia de la Bruxelles din 1968 a devenit regulament, şi anume Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială. Cu această ocazie, normele Convenţiei de la Bruxelles au fost modernizate, iar sistemul de recunoaştere şi executare a devenit mai rapid şi mai eficient.

În lumina paralelismului dintre regimurile „Bruxelles" (CE) şi „Lugano" privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, este necesară adaptarea Convenţiei de la Lugano din 1988 pentru a reflecta evoluţia regimului „Bruxelles". În special, este important ca sistemul de recunoaştere şi executare a hotărârilor să fie aliniat, pentru ca circulaţia hotărârilor să atingă acelaşi nivel ca cel al statelor AELS în cauză.

Comisia a prezentat la 22 martie 2002 o recomandare de decizie a Consiliului care să o autorizeze să iniţieze negocieri pentru adoptarea unei convenţii între Comunitate şi Danemarca - pe baza protocolului privind poziţia acesteia - pe de o parte, şi Islanda, Norvegia, Elveţia şi Polonia, pe de alta, privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, în vederea înlocuirii Convenţiei de la Lugano din 16 septembrie 1988 (SEC(2002) 298 final).

La sesiunea sa din 14 şi 15 octombrie 2002, Consiliul a adoptat directivele de negociere care să autorizeze Comisia să iniţieze negocieri privind o nouă Convenţie de la Lugano.

La sesiunea sa din 27-28 februarie 2003, Consiliul a decis să solicite Curţii Europene de Justiţie să emită un aviz pentru a clarifica dacă încheierea noii Convenţii de la Lugano este de competenţa exclusivă a Comunităţii sau intră sub incidenţa unei competenţe partajate între Comunitate şi statele membre. În Avizul 1/03 din 7 februarie 2006, Curtea Europeană de Justiţie a confirmat faptul că încheierea noii Convenţii de la Lugano intră în totalitate sub incidenţa competenţei exclusive a Comunităţii.

Ca urmare a avizului Curţii, negocierile au fost reluate, fiind încheiate la Bruxelles, la 28 martie 2007.

În temeiul articolelor 1 şi 2 din Protocolul privind poziţia Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană şi Tratatul de instituire a Comunităţii Europene, Danemarca nu participă la titlul IV din tratat. Drept urmare, instrumentele comunitare adoptate cu privire la cooperarea judiciară în materie civilă, printre alte domenii, nu sunt obligatorii pentru Danemarca şi nu i se aplică acesteia. Prin urmare, Danemarca participă în acest context la noua Convenţia de la Lugano ca parte contractantă, nu ca stat membru al Comunităţii Europene. Între celelalte state membre CE şi Regatul Danemarcei, dispoziţiile Regulamentului (CE) nr. 44/2001 se vor aplica începând cu 1 iulie 2007, în temeiul Acordului între Comunitatea Europeană şi Regatul Danemarcei privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005.

2. Rezultatele negocierilor

Comisia a negociat noua Convenţie de la Lugano în conformitate cu directivele de negociere ale Consiliului, în coordonare cu comitetul special desemnat de Consiliu să asiste Comisia pe parcursul negocierilor.

Drept urmare, Convenţia, în special:

- aliniază, în general, textul convenţiei la textul Regulamentul (CE) nr. 44/2001, atât în ceea ce priveşte normele privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea, sub rezerva unor modificări şi clarificări minore. În ceea ce priveşte una dintre aceste modificări, şi anume cea referitoare la articolul 22 alineatul (4) din convenţie, atunci când convenţia va fi ratificată, CE va face o declaraţie prin care intenţionează să clarifice domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului, în vederea integrării jurisprudenţei relevante a CEJ în ceea ce priveşte procedurile referitoare la înregistrarea sau valabilitatea drepturilor de proprietate intelectuală, asigurând, astfel, paralelismul acestuia cu articolul 22 alineatul (4) din convenţie. În acest context, se face trimitere la studiul lansat de Comisie pentru a evalua aplicarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001.

- adaptează textul convenţiei pentru a reflecta competenţa exclusivă a Comunităţii Europene de a încheia noua Convenţie de la Lugano;

- adaptează textul pentru a reflecta situaţia aparte a Danemarcei;

- instituie un sistem de aplicare distributivă a Convenţiei de la Lugano şi a Regulamentului (CE) nr. 44/2001, similar sistemului prevăzut la articolul 54b din Convenţia de la Lugano din 1988;

- permite părţilor contractante, la articolul 67, să menţină şi încheie acorduri internaţionale privind aspecte specifice şi prevede, în acest context, că, în cazul unei hotărâri pronunţate pe baza unui astfel de acord, pot exista motive suplimentare de refuz al recunoaşterii şi executării într-un stat membru al CE atunci când pârâtul are domiciliul în oricare dintre statele membre ale CE;

- prevede, la articolul 68, condiţiile în care părţile contractante sunt autorizate să menţină şi să încheie acorduri internaţionale cu state terţe care împiedică recunoaşterea şi executarea hotărârilor pronunţate de instanţele statelor legate prin convenţie împotriva pârâţilor care

au domiciliul sau reşedinţa obişnuită într-un stat terţ, în cazurile în care această hotărâre ar putea fi bazată doar pe un motiv de competenţă exorbitantă;

- prevede posibilitatea extinderii aplicării noii convenţii la anumite teritorii aflate în afara Europei care fac parte din teritoriul statelor membre sau de ale căror relaţii externe sunt responsabile astfel de state membre, în vederea menţinerii domeniului de aplicare istoric şi geografic al Convenţiilor de la Bruxelles din 1968 şi de la Lugano din 1988. În cazul unei astfel de extinderi, noua convenţie va înlocui Convenţia de la Bruxelles din 1968 în ceea ce priveşte relaţiile dintre statele membre ale Comunităţii Europene şi aceste teritorii aflate în afara Europei;

- va înlocui Convenţia de la Lugano din 1988, sub rezerva unor dispoziţii tranzitorii.

3. Concluzii

Având în vedere rezultatele pozitive ale negocierilor, Comisia recomandă Consiliului să adopte decizia privind semnarea Convenţiei între Comunitatea Europeană şi Republica Islanda, Regatul Norvegiei, Confederaţia Elveţiană şi Regatul Danemarcei privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială.

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

de semnare a Convenției între Comunitatea Europeană şi Republica Islanda, Regatul Norvegiei, Confederația Elvețiană şi Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 61 litera (c) coroborat cu articolul 300 alineatul (2) primul paragraf,

având în vedere propunerea Comisiei[1],

întrucât:

(1) La 16 septembrie 1988, statele membre ale Comunităților Europene au semnat un acord internațional cu Republica Islanda, Regatul Norvegiei şi Confederația Elvețiană privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială (Convenția de la Lugano)[2], prin care aplicarea normelor Convenției de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 („Convenția de la Bruxelles")[3] pe acelaşi subiect este extinsă la Islanda, Norvegia şi Elveția.

(2) Negocierile privind revizuirea Convenției de la Bruxelles din 1968 şi a Convenției de la Lugano din 1988 s-au desfăşurat între 1998-1999, în cadrul unui grup de lucru *ad hoc*, care a fost extins pentru a include Elveția, Norvegia şi Islanda. Aceste negocieri au dus la adoptarea textului unui proiect de convenție pregătit de grupul de lucru, care a fost confirmat de Consiliu la 27 şi 28 mai 1999.

(3) Normele Convenției de la Bruxelles au fost modernizate, iar sistemul de recunoaştere şi executare a devenit mai rapid şi eficient prin Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială.

(4) În lumina paralelismului dintre regimurile Convențiilor de la Bruxelles şi de la Lugano privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, normele Convenției de la Lugano ar trebui aliniate cu normele Regulamentului (CE) nr. 44/2001 pentru a atinge acelaşi nivel de circulație a hotărârilor cu statele AELS în cauză.

---

1 JO C, p. .
2 JO L 319, 25.11.1988, p. 9.
3 JO L 299, 31.12.1972, p. 32 (versiune consolidată).

(5) În temeiul Protocolului privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE) şi la Tratatul de instituire a Comunității Europene (Tratatul CE), Danemarca nu participă la titlul IV din Tratatul CE. Pentru ca normele Convenției de la Lugano să i se aplice Danemarcei, aceasta ar trebui să participe în calitate de parte contractantă la o nouă convenție referitoare la acelaşi subiect.

(6) Prin decizia sa din 27 septembrie 2002, Consiliul a autorizat Comisia să negocieze o convenție între Comunitate şi Danemarca - pe baza protocolului privind poziția acesteia - pe de o parte, şi Islanda, Norvegia, Polonia şi Elveția, pe de alta, privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, în vederea înlocuirii Convenției de la Lugano.

(7) Comisia a negociat, în numele Comunității, o astfel de convenție cu Republica Islanda, Regatul Norvegiei, Confederația Elvețiană şi Regatul Danemarcei.

(8) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit şi Irlandei, anexat la Tratatul UE şi la Tratatul CE, Regatul Unit şi Irlanda participă la adoptarea şi aplicarea prezentei decizii.

(9) În conformitate cu articolele 1 şi 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei menționat anterior, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, care nu este obligatorie pentru Danemarca şi nu i se aplică.

(10) Convenția, parafată la Bruxelles la 28 martie 2007, ar trebui semnată,

DECIDE:

Articolul 1

Convenția între Comunitatea Europeană şi Republica Islanda, Regatul Norvegiei şi Confederația Elvețiană, pe de o parte, şi Regatul Danemarcei - pe baza protocolului privind poziția acestuia - pe de altă parte, privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, care înlocuieşte Convenția de la Lugano din 16 septembrie 1988, este aprobată prin prezenta decizie în numele Comunității Europene, sub rezerva încheierii convenției menționate anterior.

Textul convenției este anexat la prezenta decizie.

Articolul 2

Preşedintele Consiliului este autorizat prin prezenta decizie să desemneze persoana (persoanele) împuternicită (împuternicite) să semneze, în numele Comunității Europene, Convenția între Comunitatea Europeană şi Republica Islanda, Regatul Norvegiei, Confederația Elvețiană şi Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu
Preşedintele

ANEXĂ

CONVENȚIE

privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor

în materie civilă şi comercială

Adoptată la Lugano la …

PREAMBUL

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE LA PREZENTA CONVENȚIE

DeCISE să consolideze protecția juridică a persoanelor stabilite pe teritoriile lor ,

CONSIDERÂND că este necesară în acest scop stabilirea competenței judiciare internaționale a instanțelor, pentru a facilita recunoaşterea şi pentru a introduce o procedură eficientă care să asigure executarea hotărârilor, a actelor autentice şi a tranzacțiilor judiciare,

FIIND CONŞTIENTE DE legăturile existente între ele, care au fost consacrate în domeniul economic prin acordurile de comerț liber încheiate între Comunitatea Europeană şi anumite state membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb,

LUÂND ÎN ConsiderARE:

- Convenția de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, astfel cum a fost modificată prin convențiile de aderare în urma extinderilor succesive ale Uniunii Europene;

- Convenția de la Lugano din 16 septembrie 1988 privind competența judiciară şi executarea hotărârilor judecătoreşti în materie civilă şi comercială, care extinde aplicarea regulilor Convenției de la Bruxelles din 1968 la anumite state membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb;

- Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, care a înlocuit Convenția de la Bruxelles menționată mai sus;

- Acordul dintre Comunitatea Europeană şi Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005,

având convingerea că extinderea principiilor stipulate în Regulamentul (CE) nr. 44/2001 asupra părților contractante la prezentul act va consolida cooperarea judiciară şi economică,

DORIND să asigure o interpretare cât mai uniformă posibil a prezentului act,

AU deciS în acest spirit să încheie prezenta Convenție şi

AU CONVENIT ASUPRA URMĂTORELOR DISPOZIȚII :

TITLUL I

DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

1. Prezenta convenție se aplică în materie civilă şi comercială, indiferent de natura instanței sau a tribunalului. Aceasta nu se aplică, îndeosebi, în materie fiscală, vamală sau administrativă.

2. Convenția nu se aplică în ceea ce priveşte:

(a) statutul sau capacitatea juridică a persoanelor fizice, regimurile matrimoniale, testamentele şi succesiunile;

(b) falimentul, procedurile de lichidare a societăților comerciale insolvabile sau a altor persoane juridice, tranzacțiile judiciare, concordatelor şi procedurilor similare;

(c) securitatea socială;

(d) arbitrajul.

3. În cadrul prezentei convenții, termenul "stat obligat prin prezenta convenție" defineşte orice stat care este o parte contractantă la prezenta convenție sau un stat membru al Comunității Europene. Termenul poate desemna de asemenea Comunitatea Europeană.

CAPITOLUL II

COMPETENȚA JUDICIARĂ

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 2

1. Sub rezerva dispozițiilor prezentei convenții, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție pot fi acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în instanțele judecătoreşti din acel stat.

2**.** Persoanele care nu au naționalitatea statului obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia îşi au domiciliul sunt supuse normelor de competență judiciară aplicabile cetățenilor statului în cauză.

Articolul 3

1. Persoanele domiciliate într-un stat obligat prin prezenta convenție pot fi acționate în justiție în instanțele altui stat obligat prin prezenta convenție numai în temeiul dispozițiilor cuprinse în secțiunile 2 - 7 ale prezentului titlu.

2. În special regulile de competență judiciară națională enunțate în anexa I nu pot fi invocate împotriva acestor persoane.

Articolul 4

1. În cazul în care pârâtul nu este domiciliat pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, competența judiciară a instanțelor este determinată, în fiecare stat membru obligat prin prezenta convenție, de legislația statului membru în cauză, sub rezerva aplicării dispozițiilor articolelor 22 şi 23.

2. Împotriva unui astfel de pârât, orice persoană, indiferent de naționalitate, domiciliată pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, poate să invoce normele de competență judiciară în vigoare în statul în cauză, şi, în special, cele prevăzute în anexa I, în aceeaşi manieră ca şi cetățenii statului în cauză.

Secțiunea 2

Competența judiciară specială

Articolul 5

O persoană care îşi are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție poate fi acționată în justiție pe teritoriul altui stat obligat prin prezenta convenție:

1. (a) în materie contractuală, în instanțele judecătoreşti de la locul de executare a obligației în cauză;

(b) în sensul aplicării acestei dispoziții şi în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:

- în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat obligat prin prezenta convenție unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile,

- în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat obligat prin prezenta convenție unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile;

(c) în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a);

2. în materia obligațiilor de întreținere,

(a) în instanțele de la locul unde este domiciliat sau îşi are reşedința obişnuită creditorul obligației de întreținere, sau

(b) în instanțele care, în conformitate cu legea forului, au competența judiciară de a examina cereri accesorii unei acțiuni privind statutul unei persoane, în cazul în care obligația de întreținere are caracter auxiliar pentru aceste cereri, cu excepția cazului în care competența judiciară se întemeiază exclusiv pe naționalitatea uneia dintre părți, sau

(c) în instanța care, în conformitate cu legea forului, are competența judiciară de a examina cereri accesorii unei acțiuni privind răspunderea părinților, în cazul în care obligația de întreținere are caracter auxiliar pentru aceste cereri, cu excepția cazului în care competența judiciară se întemeiază exclusiv pe naționalitatea uneia dintre părți;

3. în materie *delictuală* sau *cvasidelictuală*, în instanțele de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă;

4. în cazul unei acțiuni civile în despăgubire sau în restituire întemeiate pe săvârşirea unei infracțiuni, în instanța sesizată cu acțiunea penală, în măsura în care, în conformitate cu legea sa națională, instanța în cauză este competentă să judece acțiunea civilă;

5. în cazul unei contestații privind operațiunile unei sucursale, agenții sau ale unei alte unități , în instanțele de la locul unde se află sucursala, agenția sau unitatea în cauză;

6. în calitate de fondator, *trustee* sau de beneficiar al unui *trust* constituit fie în temeiul legii, fie printr-o convenție încheiată în scris sau verbal, confirmată în scris, în fața instanțelor din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia îşi are sediul *trustul* în cauză;

7. în cazul unui litigiu referitor la plata unei remunerații pretinse pentru salvarea sau asistența de care a beneficiat o încărcătură sau o marfă, în instanța în a cărei rază teritorială respectiva încărcătură sau marfă:

(a) a fost sechestrată în vederea obținerii unei astfel de plăți, sau

(b) ar fi putut fi sechestrată, însă o cauțiune sau o altă garanție a fost depusă ,

cu condiția ca această dispoziție să se aplice numai în cazul în care se pretinde că pârâtul are un drept asupra încărcăturii sau a mărfii sau a avut un drept asupra acestora în momentul operațiunii de salvare sau de asistență.

Articolul 6

O persoană care îşi are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție mai poate fi acționată în justiție:

1. atunci când există mai mulți pârâți, în instanța de la domiciliul oricăruia dintre aceştia, cu condiția ca între cereri să existe o legătură atât de strânsă încât să fie oportună examinarea şi judecarea lor în acelaşi timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor;

2. în calitate de terț în cadrul unei acțiuni de chemare în garanție sau de intervenție sau în cadrul oricărei alte proceduri în care intervine în calitate de terț, în instanțele sesizate cu plângerea principală, dacă aceasta nu a fost introduse doar în scopul scoaterii sale de sub competența judiciară a instanței competente să judece procesul în cauză;

3. în cazul unei cereri reconvenționale care derivă din acelaşi contract sau fapt pe care este întemeiată cererea principală, în instanța sesizată cu plângerea principală;

4. în materie contractuală, dacă acțiunea poate fi conexată unei acțiuni în materie de drepturi reale imobiliare îndreptate împotriva aceluiaşi pârât, în instanța din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este situat imobilul.

Articolul 7

În cazul în care, în temeiul prezentei convenții, o instanță dintr-un stat obligat prin prezenta convenție are competență judiciară de a soluționa acțiuni în răspundere pentru utilizarea sau exploatarea unei nave, instanța în cauză sau orice altă instanță care îi este substituită în acest scop în temeiul legii naționale a statului în cauză are, de asemenea, competența necesară să judece cererile referitoare la limitarea acestei răspunderi.

Secțiunea 3

Competența judiciară în materie de asigurări

Articolul 8

În materie de asigurări, competența judiciară este determinată de prezenta secțiune, fără a se aduce atingere dispozițiilor articolelor 4 şi 5 alineatul (5).

Articolul 9

1. Un asigurător care îşi are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție poate fi acționat în justiție:

(a) în instanțele din statul pe teritoriul căruia îşi are domiciliul,

sau

(b) în alt stat obligat prin prezenta convenție, în cazul acțiunilor intentate de către deținătorul poliței de asigurare, asigurat sau beneficiar, în instanțele de la locul unde este domiciliat reclamantul,

sau

(c) dacă este coasigurător, în instanțele dintr-un stat obligat prin prezenta convenție sesizate cu acțiunea introdusă împotriva asigurătorului principal.

2. Atunci când un asigurător nu îşi are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, dar deține o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele obligate prin prezenta convenție, în cazul contestațiilor referitoare la activitatea sucursalei, agenției sau unității, acesta este considerat ca având domiciliul pe teritoriul statului obligat prin prezenta convenție în cauză.

Articolul 10

În cazul asigurării de răspundere civilă sau al asigurării de bunuri imobiliare, asigurătorul mai poate fi acționat în justiție şi în instanțele de la locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă. Acelaşi lucru este aplicabil şi în cazul în care bunurile mobile şi imobile sunt acoperite de aceeaşi poliță de asigurare, ambele categorii fiind afectate în mod negativ de acelaşi eveniment neprevăzut.

Articolul 11

1. În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul poate, de asemenea, să fie acționat în instanța la care persoana vătămată a introdus acțiunea împotriva asiguratului, dacă legea instanței respective permite acest lucru,.

2. Dispozițiile articolelor 8, 9 şi 10 se aplică în cazul acțiunii directe introduse de către partea vătămată împotriva asigurătorului, în situația în care este permisă o astfel de acțiune.

3. Dacă legea privind astfel de acțiuni directe prevede posibilitatea introducerii în cauză a deținătorului poliței de asigurare sau a asiguratului, aceeaşi instanță are competență judiciară asupra acestora.

Articolul 12

1. Fără a aduce atingere articolului 11 alineatul (3), un asigurător poate intenta o acțiune numai înaintea instanțelor din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este domiciliat pârâtul, indiferent dacă acesta este deținătorul poliței de asigurare, asiguratul sau beneficiarul.

2. Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu plângerea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 13

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât printr-o convenție:

1. ulterioară naşterii litigiului, sau

2. care permite deținătorului poliței de asigurare, asiguratului sau unui beneficiar să sesizeze alte instanțe decât cele indicate în prezenta secțiune, sau

3. încheiată între un deținător al unei polițe şi un asigurător, ambii având la data încheierii contractului domiciliul sau reşedința obişnuită în acelaşi stat obligat prin prezenta convenție, şi care are ca efect atribuirea de competență judiciară instanțelor din statul în cauză, chiar dacă fapta prejudiciabilă s-a produs peste hotare, cu condiția ca legislația statului în cauză să nu interzică astfel de convenții, sau

4. încheiată cu deținătorul poliței care nu este domiciliat într-un stat obligat prin prezenta convenție, cu excepția cazului în care asigurarea este obligatorie sau priveşte un imobil situat pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, sau

5. care priveşte un contract de asigurări, în măsura în care acesta acoperă unul sau mai multe dintre riscurile enumerate în articolul14.

Articolul 14

Riscurile prevăzute la articolul 13 alineatul (5) sunt următoarele:

1. orice pierdere sau prejudiciu produs:

(a) navelor maritime, instalațiilor din zona de coastă ori din largul mării sau aeronavelor, rezultate în urma evenimentelor asociate utilizării lor în scopuri comerciale;

(b) mărfurilor aflate în tranzit, altele decât bagajele pasagerilor, atunci când tranzitul este efectuat sau include transportul cu astfel de nave sau aeronave;

2. orice răspundere, alta decât cea pentru vătămările corporale produse călătorilor sau pentru prejudiciile aduse bagajelor acestora:

(a) decurgând din utilizarea sau exploatarea navelor, instalațiilor sau aeronavelor menționate la punctul 1 litera (a) în măsura în care, în privința celor din urmă, legislația statului obligat prin prezenta convenție în care sunt înregistrate aceste aeronave nu interzice clauzele atributive de competență în materia asigurării acestor riscuri;

(b) pentru pierderile sau prejudiciile cauzate de bunurile aflate în tranzit, conform descrierii de la punctul 1 litera (b);

3. orice pierdere financiară legată de utilizarea sau exploatarea navelor, instalațiilor sau aeronavelor menționate la punctul 1 litera (a), în special pierderile înregistrate în legătură cu mărfurile sau navlosirea;

4. orice risc sau interes legat de oricare dintre cele menționate la punctele 1-3;

5. fără a aduce atingere punctelor 1-4, toate riscurile majore.

Secțiunea 4

Competența judiciară în materia contractelor încheiate de consumatori

Articolul 15

1. În ceea ce priveşte un contract încheiat de o persoană, consumatorul, într-un scop care se poate considera că se situează în afara activității sale comerciale sau profesionale, competența judiciară se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 4 şi articolului 5 alineatul (5), în cazul în care:

(a) contractul are ca obiect vânzarea de bunuri în rate egale, fixe şi eşalonate, sau

(b) contractul are ca obiect un împrumut rambursabil în rate egale, fixe şi eşalonate, sau orice altă formă de credit, încheiat în scopul vânzării de bunuri, sau

(c) în toate celelalte cazuri, contractul a fost încheiat cu o persoană care desfăşoară activități comerciale sau profesionale în statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul, sau, prin orice mijloace, îşi direcționează aceste activități spre acel stat sau spre mai multe state, inclusiv spre statul obligat prin prezenta convenție în cauză, iar contractul intră în sfera de acțiune a acestor activități.

2. Atunci când un consumator încheie un contract cu o parte care nu îşi are domiciliul pe teritoriul statului obligat prin prezenta convenție, însă deține o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele obligate prin prezenta convenție, se consideră, în cazul litigiilor decurgând din exploatarea sucursalei, agenției sau unității, că partea în cauză are domiciliul pe teritoriul statului respectiv.

3. Prezenta secțiune nu se aplică contractelor de transport cu excepția celor care, pentru un preț forfetar, oferă călătoria şi cazarea deopotrivă.

Articolul 16

1. Un consumator poate introduce o acțiune împotriva celeilalte părți la contract fie în instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia partea în cauză şi are domiciliul fie în instanțele de la locul unde consumatorul îşi are domiciliul.

2. Acțiunea poate fi introdusă împotriva unui consumator de către cealaltă parte la contract numai la instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia consumatorul îşi are domiciliul.

3. Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu cererea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 17

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții:

1. ulterioare naşterii litigiului, sau

2. care permit consumatorului să sesizeze alte instanțe decât cele prevăzute în cadrul prezentei secțiuni, ori

3. încheiate între consumator şi cealaltă parte la contract, ambii având la data încheierii contractului domiciliul sau reşedința obişnuită în acelaşi stat obligat prin prezenta convenție, şi care au ca efect atribuirea de competență instanțelor din statul respectiv, cu condiția ca aceste convenții să nu fie interzise de legislația statului în cauză.

Secțiunea 5

Competența judiciară în materia contractelor individuale de muncă

Articolul 18

1. În materia contractelor individuale de muncă, competența judiciară se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 4 şi articolului 5 alineatul (5).

2. Dacă un angajat încheie un contract individual de muncă cu un angajator care nu îşi are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție , însă are o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele obligate prin prezenta convenție, se consideră, în cazul litigiilor rezultate din exploatarea sucursalei, agenției sau unității, că angajatorul are domiciliul pe teritoriul statului respectiv.

Articolul 19

Un angajator domiciliat pe teritoriu unui stat obligat prin prezenta convenție poate fi acționat în justiție:

1. înaintea instanțelor din statul pe teritoriul căruia este domiciliat, sau

2. pe teritoriul altui stat obligat prin prezenta convenție:

(a) în instanțele de la locul în care angajatul îşi desfăşoară în mod obişnuit activitatea sau înaintea instanțelor din ultimul loc în care acesta şi-a desfăşurat activitatea, sau

(b) dacă angajatul nu-şi desfăşoară sau nu şi-a desfăşurat în mod obişnuit activitatea pe teritoriul unei singure țări, în instanțele de la locul unde este sau a fost situată întreprinderea al cărei angajat a fost acesta.

Articolul 20

1. Angajatorul poate introduce o acțiune numai înaintea instanțelor din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia angajatul îşi are domiciliul.

2. Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu cererea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 21

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții atributive de competență:

1. ulterioare naşterii litigiului, sau

2. care permit angajatului să sesizeze alte instanțe decât cele menționate în cadrul prezentei secțiuni.

Secțiunea 6

Competența judiciară exclusivă

Articolul 22

Următoarele instanțe au competență judiciară exclusivă, indiferent de domiciliu:

1. în materie de drepturi reale imobiliare sau de închiriere a unor imobile, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este situat imobilul.

Cu toate acestea, în materia închirierii unor imobile în vederea utilizării personale temporare pe o perioadă de cel mult 6 luni consecutive, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia pârâtul este domiciliat au, de asemenea, competență judiciară, cu condiția ca locatarul să fie o persoană fizică şi ca proprietarul şi locatarul să aibă domiciliul pe teritoriul aceluiaşi stat obligat prin prezenta convenție;

2. în ceea ce priveşte valabilitatea constituirii, nulitatea sau dizolvarea societăților sau a altor persoane juridice ori asociații de persoane fizice sau juridice care au sediul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție ori valabilitatea deciziilor organelor acestora, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție. Pentru determinarea sediului, instanța aplică normele sale de drept internațional privat;

3. în ceea ce priveşte valabilitatea înregistrărilor în registrele publice, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia se păstrează registrul;

4. în ceea ce priveşte înregistrarea sau valabilitatea brevetelor, mărcilor, desenelor şi modelelor industriale, precum şi a altor drepturi similare care necesită depunerea sau înregistrarea, indiferent dacă aspectul respectiv este invocat pe cale de acțiune sau de excepție, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia depunerea sau înregistrarea a fost solicitată, a avut loc sau, în temeiul unui instrument comunitar ori al unei convenții internaționale, se consideră că a avut loc.

Fără a aduce atingere competenței judiciare pe care Oficiul European pentru Brevete o are în conformitate cu Convenția privind acordarea brevetelor europene, semnată la München la 5 octombrie 1973, instanțele din fiecare stat obligat prin prezenta convenție au competență judiciară exclusivă, indiferent de domiciliu, asupra acțiunilor privind înregistrarea sau valabilitatea unui brevet european acordat statului în cauză, indiferent dacă aspectul respectiv este invocat pe cale de acțiune sau de excepție.

5. în ceea ce privește executarea hotărârilor, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia a fost sau urmează fie executată hotărârea.

Secțiunea 7

Prorogarea de competență

Articolul 23

1. Dacă părțile, dintre care una sau mai multe au domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, au convenit ca o instanță sau instanțele dintr-un stat obligat prin prezenta convenție să aibă competență judiciară în soluționarea litigiilor care au survenit sau pot surveni în legătură cu un raport juridic determinat, competența revine acelei instanțe sau instanțelor respective . Această competență este exclusivă, cu excepția unei convenții contrare a părților. O astfel de convenție atributivă de competență se încheie:

(a) în scris sau verbal cu confirmare scrisă, sau

(b) într-o formă conformă cu obiceiurile statornicite între părți, sau

(c) în comerțul internațional, într-o formă conformă cu uzanțele pe care părțile le cunosc sau ar trebui să le cunoască şi care, în cadrul aceluiaşi tip de comerț, sunt binecunoscute şi respectate cu regularitate de către părțile la contractele de tipul pe care îl implică domeniul comercial în cauză.

2. Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a convenției este considerată ca având formă scrisă.

3. Dacă o astfel de convenție a fost încheiată între părți, dintre care niciuna nu are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, instanțele din alte state obligate prin prezenta convenție nu au competență să judece litigiile între părți dacă instanța sau instanțele desemnate nu şi-au declinat competența.

4**.** Instanța sau instanțele dintr-un stat obligat prin prezenta convenție cărora printr-un act constitutiv al unui *trust* li s-a atribuit competență au competență exclusivă asupra oricărei acțiuni introduse împotriva unui fondator, *trustee* sau beneficiar ar unui *trust* dacă sunt implicate relațiile dintre aceste persoane sau drepturile ori obligațiile acestora în cadrul *trustului*.

5. Convențiile atributive de competență, precum şi dispozițiile similare din actele constitutive ale unui *trust* nu au efect juridic dacă sunt contrare dispozițiilor articolelor 13, 17 sau 21, ori dacă instanțele de la competența cărora acestea derogă au competență judiciară exclusivă în temeiul articolului 22.

Articolul 24

Cu excepția cazului în care competența este determinată de alte dispoziții ale prezentei convenții, instanța din statul obligat prin prezenta convenție în fața căreia se înfățișează pârâtul este competentă. Această regulă nu se aplică în cazul în care înfățișarea are ca obiect contestarea competenței , sau o altă instanță are competență exclusivă în temeiul articolului 22.

Secțiunea 8

Verificarea competenței şi admisibilității

Articolul 25

Dacă o instanță dintr-un stat obligat prin prezenta convenție este sesizată pe cale principală cu un litigiu asupra căruia instanțele altui stat obligat prin prezenta convenție au competență exclusivă în temeiul articolului 22, aceasta se declară din oficiu necompetentă.

Articolul 26

1. Dacă pârâtul domiciliat pe teritoriul obligat prin prezenta convenție este acționat în justiție înaintea unei instanțe dintr-un alt stat obligat prin prezenta convenție şi nu se înfățișează în fața acesteia, instanța se declară, din oficiu, necompetentă, în cazul în care competența sa nu rezultă din dispozițiile prezentei convenții.

2. Instanța suspendă acțiunea până când se constată că pârâtul a putut primi actul de sesizare a instanței sau un act echivalent în timp util pentru pregătirea apărării, sau că au fost întreprinse toate demersurile necesare în acest sens.

3. În locul dispozițiilor alineatului (2), se aplică articolul 15 din Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea şi comunicarea în străinătate a actelor judiciare şi extrajudiciare în materie civilă şi comercială dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis în conformitate cu dispozițiile convenției menționate anterior.

4. Statele membre ale Comunității Europene obligate prin Regulamentul (CE) nr.1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 sau prin Convenția încheiată între Comunitatea Europeană şi Regatul Danemarcei privind notificarea şi comunicarea actelor judiciare şi extrajudiciare în materie civilă sau comercială, semnată la Bruxelles la 19 octombrie 2005, aplică în relațiile dintre ele dispozițiile articolului 19 din regulamentul în cauză dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis în conformitate cu dispozițiile respectivului regulament sau ale convenției.

Secțiunea 9

Litispendență şi conexitate

Articolul 27

1. În cazul unor cereri având acelaşi obiect, aceeaşi cauză şi referindu-se la aceleaşi părți sunt introduse la instanțe din state diferite obligate prin prezenta convenție, instanța sesizată

ulterior suspendă din oficiu acțiunea până în momentul în care se stabileşte competența primei instanțe sesizate.

2. Dacă se constată că prima instanță sesizată este competentă, instanța sesizată ulterior îşi declină competența în favoarea acesteia.

Articolul 28

1. În cazul în care acțiuni conexe se află pe rolul unor instanțe din diferite state obligate prin prezenta convenție, toate celelalte instanțe în afara primei instanțe sesizate pot suspenda judecarea cererilor.

2. Dacă aceste acțiuni se află pe rol în primă instanță, instanțele sesizate ulterior pot, de asemenea, la cererea uneia dintre părți, să-şi decline competența dacă prima instanță sesizată are competența să judece acțiunile în cauză şi dacă legislația națională îi permite conexarea acestor acțiuni.

3. În sensul prezentului articol, sunt considerate conexe acele acțiuni care sunt atât de strâns legate între ele încât este oportună instrumentarea şi judecarea lor în acelaşi timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor.

Articolul 29

Dacă acțiunile intră în competența exclusivă a mai multor instanțe, orice instanță, alta decât cea care a fost sesizată inițial, îşi declină competența în favoarea acesteia din urmă.

Articolul 30

În sensul prezentei secțiuni, se consideră că o instanță este sesizată:

1. la data la care actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a fost depus în instanță, cu condiția ca reclamantul să fi întreprins măsurile necesare pentru ca actul să fie notificat sau comunicat pârâtului, sau

2. dacă actul trebuie să fie notificat sau comunicat înainte de a fi depus în instanță, la data la care acesta este primit de autoritatea responsabilă de notificarea şi comunicarea acestuia, cu condiția ca reclamantul să fi întreprins măsurile necesare pentru ca actul să fie depus în instanță.

Secțiunea 10

Măsuri provizorii şi de conservare

Articolul 31

Măsurile provizorii şi de conservare prevăzute de legislația unui stat obligat prin prezenta convenție pot fi solicitate instanțelor statului în cauză chiar dacă, în temeiul prezentei convenții, o instanță dintr-un alt stat obligat prin prezenta convenție este competentă să judece cauza pe fond.

CAPITOLUL III

RECUNOAŞTERE ŞI EXECUTARE

Articolul 32

În sensul prezentei convenții, prin „hotărâre” se înțelege orice hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat obligat prin prezenta convenție, indiferent de denumirea acesteia, precum cea de sentință, ordonanță, decizie sau mandat de executare, precum şi stabilirea de către un grefier a cheltuielilor de judecată.

Secțiunea 1

Recunoaşterea

Articolul 33

1. O hotărâre pronunțată într-un stat obligat prin prezenta convenție este recunoscută în celelalte state obligate prin prezenta convenție, fără să fie necesară recurgerea la vreo procedură specială.

2. Orice parte interesată care invocă pe cale principală recunoaşterea unei hotărâri poate, în conformitate cu procedurile prevăzute în secțiunile 2 şi 3 din prezentul capitol, solicita ca hotărârea să fie recunoscută.

3. Dacă recunoaşterea este invocată pe cale incidentală înaintea unei instanțe a unui stat obligat prin prezenta convenție, aceasta din urmă are competența să se pronunțe asupra recunoaşterii .

Articolul 34

O hotărâre nu este recunoscută:

1. dacă recunoaşterea este vădit contrară ordinii publice a statului în care este solicitată recunoaşterea;

2. dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent nu a fost comunicat sau notificat pârâtului, care nu s-a înfățişat în timp util şi într-o manieră care să-i permită acestuia să-şi pregătească apărarea, dacă pârâtul nu a introdus o acțiune împotriva hotărârii atunci când a avut posibilitatea să o facă;

3. dacă aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată într-un litigiu între aceleaşi părți în statul în care este solicitată recunoaşterea;

4. dacă aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior într-un alt stat obligat prin prezenta convenție sau într-un stat terț între aceleaşi părți într-o cauză având acelaşi obiect şi aceeaşi cauză, cu condiția ca hotărârea pronunțată anterior să întrunească condițiile necesare pentru a fi recunoscută în statul solicitat.

Articolul 35

1. De asemenea, o hotărâre nu este recunoscută dacă intră în contradicție cu dispozițiile secțiunilor 3, 4 sau 6 din capitolul II sau într-unul din cazurile prevăzute la articolul 68. În

afara acestor cazuri, se poate refuza recunoaşterea unei hotărâri în oricare dintre cazurile prevăzute la articolul 64 alineatul (3) sau la articolul 67 alineatul (4).

2. La verificarea temeiurilor de competență prevăzute în alineatul precedent, instanța sau autoritatea solicitată trebuie să țină cont de constatările de fapt pe baza cărora instanța din statul de origine şi-a stabilit competența .

3. Sub rezerva dispozițiilor alineatului (1), competența instanței din statul de origine nu poate fi revizuită. Criteriul ordinii publice prevăzut în articolul 34 alineatul (1) nu este aplicabil normelor de competență .

Articolul 36

Hotărârea străină nu poate face în nicio situație obiectul unei revizuiri pe fond.

Articolul 37

1. Instanța dintr-un stat obligat prin prezenta convenție în fața căreia este invocată recunoaşterea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat obligat prin prezenta convenție poate suspenda acțiunea în cazul în care hotărârea face obiectul unei căi de atac ordinare.

2. Instanța dintr-un stat obligat prin prezenta convenție în fața căreia este invocată recunoaşterea unei hotărâri pronunțate în Irlanda sau în Regatul Unit şi a cărei executare este suspendată în statul de origine datorită exercitării unei căi de atac poate suspenda acțiunea.

Secțiunea 2

Executarea

Articolul 38

1. O hotărâre pronunțată într-un stat obligat prin prezenta convenție şi care este executorie în statul în cauză este pusă în executare într-un alt stat obligat prin prezenta convenție atunci când, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, a fost declarată executorie în statul respectiv.

2. Cu toate acestea, în Regatul Unit o astfel de hotărâre este pusă în executare în Anglia şi Țara Galilor, în Scoția sau în Irlanda de Nord, atunci când la cererea oricăreia dintre părțile interesate aceasta a fost înregistrată în vederea executării în respectiva parte a Regatului Unit.

Articolul 39

1. Cererea se depune la instanța sau la autoritatea competentă indicată în lista cuprinsă în anexa II.

2. Competența teritorială este determinată de domiciliul părții împotriva căreia se solicită executarea sau de locul de executare.

Articolul 40

1. Modalitățile de depunere a cererii sunt reglementate de legislația statului obligat prin prezenta convenție.

2. Reclamantul trebuie să-şi aleagă un domiciliu în raza teritorială a instanței sesizate. Cu toate acestea, dacă legislația statului în care este solicitată executarea nu prevede alegerea unui domiciliu, reclamantul desemnează un mandatar *ad litem.*

3. Documentele menționate la articolul 53 se anexează cererii.

Articolul 41

Hotărârea este declarată executorie imediat după îndeplinirea formalităților prevăzute la articolul 53, fără nicio examinare în temeiul articolelor 34 şi 35. Partea împotriva căreia se solicită executarea nu poate, în această etapă a procedurii, formula apărări.

Articolul 42

1. Hotărârea privind cererea de încuviințare a executării este adusă de îndată la cunoştința reclamantului în conformitate cu procedura prevăzută de legislația statului solicitat.

2. Hotărârea de încuviințare a executării este notificată sau comunicată părții împotriva căreia se solicită executarea, în cazul în care aceasta nu a fost deja notificată sau comunicată părții în cauză.

Articolul 43

1. Oricare dintre părți poate introduce o acțiune împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării.

2. Acțiunea se introduce la instanța indicată în lista din anexa III.

3. Acțiunea este examinată în conformitate cu normele care reglementează procedura contradictorie.

4. Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea nu se înfățişează în fața instanței sesizate cu acțiunea intentată de reclamant, se aplică dispozițiile articolului 26 alineatele (2)-(4) chiar şi în cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea nu îşi are domiciliul într-unul din statele obligate prin prezenta convenție.

5. O acțiune împotriva hotărârii de încuviințare a executării se introduce în termen de o lună de la data comunicării acesteia. Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea îşi are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, altul decât cel în care s-a pronunțat hotărârea de încuviințare a executării, termenul pentru introducerea acțiunii este de două luni şi începe să curgă de la data comunicării efectuate fie direct persoanei respective, fie la domiciliul acesteia. Acest termen nu poate fi prelungit pe motiv de distanță.

Articolul 44

Hotărârea pronunțată cu privire la acțiune poate face numai obiectul căii de atac menționate în anexa IV.

Articolul 45

1. Instanța sesizată cu acțiunea prevăzută la articolul 43 sau 44 poate refuza sau revoca o hotărâre de încuviințare a executării doar pentru unul dintre motivele prevăzute la articolele 34 şi 35. Instanța se pronunță în termen scurt.

2. Hotărârea pronunțată în străinătate nu poate fi revizuită pe fond în nicio situație.

Articolul 46

1. Instanța sesizată cu acțiunea prevăzută lan articolul 43 sau 44 poate, la cererea părții împotriva căreia se solicită executarea, să suspende acțiunea dacă hotărârea străină face, în statul de origine, obiectul unei căi de atac ordinare sau dacă termenul pentru introducerea unei astfel de acțiuni nu a expirat încă; în acest din urmă caz prezentat, instanța poate specifica termenul în care poate fi exercitată calea de atac ordinară.

2. În cazul în care hotărârea a fost pronunțată în Irlanda sau în Regatul Unit, orice cale de atac disponibilă în statul de origine este considerată cale de atac ordinară în sensul alineatului (1).

3. Instanța poate, de asemenea, să condiționeze executarea de constituirea unei garanții determinate de aceasta.

Articolul 47

1. În cazul în care o hotărâre trebuie să fie recunoscută în conformitate cu prezenta convenție, nimic nu îl împiedică pe reclamant să solicite aplicarea măsurilor provizorii şi de conservare prevăzute de legea statului solicitat fără să fie necesar să fie încuviințată executarea hotărârii respective în temeiul articolului 41.

2. Hotărârea de încuviințare a executării permite autorizarea luării oricăror măsuri de conservare.

3. Pe durata termenului prevăzut pentru introducerea unei căi de atac împotriva hotărârii de încuviințare a executării în conformitate cu articolul 43 alineatul (5) şi până la pronunțarea unei hotărâri, nu se poate proceda decât la aplicarea de măsuri de conservare a bunurilor părții împotriva căreia se solicită executarea.

Articolul 48

1. Dacă o hotărâre străină se pronunță asupra mai multor capete de cerere şi hotărârea de încuviințare a executării nu poate fi pronunțată cu privire la toate aceste capete de cerere, instanța sau autoritatea competentă se pronunță asupra unuia sau asupra mai multor capete de cerere.

2. Reclamantul poate solicita ca hotărârea de încuviințare a executării să se limiteze la anumite părți din hotărâre.

Articolul 49

Hotărârea străină prin care se dispune plata unor penalități cu titlu cominatoriu este executorie în statul solicitat numai dacă suma care urmează a fi plătită a fost stabilită în mod definitiv de instanțele din statul de origine.

Articolul 50

1. Reclamantul care, în statul de origine, a beneficiat în întregime sau doar parțial de asistență judiciară sau de scutire de taxe sau cheltuieli de procedură este îndreptățit să beneficieze, în cadrul procedurii prevăzute în prezenta secțiune, de asistența judiciară cea mai favorabilă sau de scutirea de taxe sau de cheltuieli de procedură cea mai amplă prevăzută de legislația statului solicitat.

2. Cu toate acestea, reclamantul care solicită executarea unei hotărâri pronunțate de o autoritate administrativă în Danemarca, în Islanda sau în Norvegia în materia obligațiilor de întreținere poate pretinde, în statul solicitat, avantajele menționate la alineatul (1), în cazul în care prezintă o declarație eliberată de ministerul de justiție din Danemarca, Islanda sau Norvegia care atestă faptul că îndeplinește criteriile de natură economică pentru a putea beneficia integral sau parțial de asistență judiciară sau de o scutire de taxe sau cheltuieli de procedură.

Articolul 51

Nicio cauțiune sau garanție, indiferent de denumirea acestora, nu poate fi impusă unei părți care solicită într-un stat obligat prin prezenta convenție executarea unei hotărâri pronunțate în alt stat obligat prin prezenta convenție pe motiv că este cetățean străin sau că nu își are domiciliul sau reședința în statul în care se solicită executarea.

Articolul 52

În cadrul acțiunii introduse pentru încuviințarea executării hotărârii, nu poate fi perceput în statul în care se solicită executarea, niciun fel de impozit, drept sau taxă calculate proporțional cu valoarea litigiului.

Secțiunea 3

Dispoziții comune

Articolul 53

1. Partea care invocă recunoașterea unei hotărâri sau solicită încuviințarea executării unei hotărâri prezintă o copie a hotărârii care să întrunească condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității acesteia.

2. Partea care solicită încuviințarea executării unei hotărâri trebuie să prezinte, de asemenea, certificatul menționat la articolul 54, fără a aduce atingere articolului 55.

Articolul 54

Instanța sau autoritatea competentă din statul obligat prin prezenta convenție în care s-a pronunțat hotărârea eliberează, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, un certificat conform modelului din anexa V la prezenta convenție.

Articolul 55

1. În cazul neprezentării certificatului prevăzut la anexa în articolul 54, instanța sau autoritatea competentă poate să stabilească un termen pentru prezentarea acestuia sau să accepte un document echivalent sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, să se dispenseze de prezentarea acestui document.

2. La cererea instanței sau a autorității competente, se prezintă traducerea documentelor. Traducerea este legalizată de o persoană autorizată în acest sens într-unul dintre statele obligate prin prezenta convenție.

Articolul 56

Nu se solicită nicio legalizare sau altă formalitate echivalentă în cazul documentelor prevăzute la articolul 53 sau la articolul 55 alineatul (2), sau în ceea ce priveşte documentul de numire a unui mandatar *ad litem*.

CAPITOLUL IV

ACTELE AUTENTICE ŞI TRANZACȚIILE JUDICIARE

Articolul 57

1. Actele autentice înregistrate şi care sunt executorii într-un stat obligat prin prezenta convenție sunt, la cerere, declarate executorii în alt stat obligat prin prezenta convenție, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 38 şi următoarele. Instanța la care se introduce o acțiune în temeiul articolului 43 sau 44 respinge sau revocă cererea de încuviințare a executării numai dacă executarea actului autentic este vădit contrară ordinii publice din statul solicitat.

2. Convențiile în materia obligațiilor de întreținere încheiate cu autoritățile administrative sau autentificate de către acestea sunt, de asemenea, considerate acte autentice în sensul alineatului (1).

3. Actul prezentat trebuie să îndeplinească condițiile necesare pentru autentificare în statul de origine.

4. Dispozițiile titlului III secțiunea 3 se aplică în mod corespunzător. Autoritatea competentă a unui stat obligat prin prezenta convenție în care a fost întocmit sau înregistrat un act autentic eliberează, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, un certificat conform modelului din anexa VI la prezenta convenție.

Articolul 58

Tranzacția judiciară care a fost aprobată de o instanță în cursul unui proces şi care este executorie în statul obligat prin prezenta convenție în care a fost încheiată este executorie în statul solicitat în aceleaşi condiții ca şi actele autentice. Instanța sau autoritatea competentă dintr-un stat obligat prin prezenta convenție în care a fost aprobată o tranzacție judiciară eliberează, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, un certificat conform modelului din anexa V la prezenta convenție.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 59

1. Pentru a determina dacă o parte îşi are domiciliul pe teritoriul statului obligat prin prezenta convenție ale cărui instanțe sunt sesizate, acestea aplică legislația internă.

2. În cazul în care o parte nu îşi are domiciliul pe teritoriul statului ale cărui instanţe sunt sesizate, instanţa, pentru a determina dacă partea are domiciliul pe teritoriul unui alt stat obligat prin prezenta convenţie, aplică legislaţia statului în cauză.

Articolul 60

1. În sensul prezentei convenţii, o societate sau altă persoană juridică are domiciliul în locul unde aceasta îşi are:

(a) sediul statutar, sau

(b) administraţia centrală, sau

(c) centrul de afaceri.

2. În cazul Regatului Unit şi al Irlandei, prin „sediu statutar" se înţelege sediul social (*registered office*) sau, în lipsa unui astfel de sediu, locul de înregistrare (*place of incorporation*) sau, în lipsa acestuia, locul în care a avut loc constituirea (*formation*) conform legii .

3. Pentru a determina dacă un *trust* are domiciliul pe teritoriul statului obligat prin prezenta convenţie în care au fost sesizate instanţele, instanţa aplică normele sale de drept internaţional privat.

Articolul 61

Fără a se aduce atingere dispoziţiilor mai favorabile din legislaţiile naţionale, persoanele domiciliate într-un stat obligat prin prezenta convenţie care sunt urmărite în faţa instanţelor penale dintr-un alt stat obligat prin prezenta convenţie, nefiind cetăţeni ai acestui stat, pentru o infracţiune săvârşită din culpă, pot fi judecate şi în lipsă, cu condiţia să fie reprezentate. Cu toate acestea, instanţa sesizată poate dispune înfăţişarea în persoană; în caz de neprezentare, hotărârea pronunţată în acţiunea civilă fără ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea de a-şi pregăti apărarea poate să nu fie recunoscută sau executată în celelalte state obligate prin prezenta convenţie.

Articolul 62

În sensul prezentei convenţii, termenul „instanţă" include orice autoritate desemnată de către un stat obligat prin prezenta convenţie ca având competenţă în domeniile care intră în sfera de aplicare a acestei convenţii.

CAPITOLUL VI

DISPOZIŢII TRANZITORII

Articolul 63

1. Dispoziţiile prezentei convenţii nu se aplică decât acţiunilor judiciare intentate şi actelor întocmite oficial sau înregistrate drept acte autentice după intrarea sa în vigoare în statul de origine şi, în cazul în care se solicită recunoaşterea sau executarea unei hotărâri sau a unui act autentic, în statul solicitat.

2. Cu toate acestea, în cazul în care acțiunea introdusă în statul de origine a fost intentată înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții, hotărârile pronunțate după data intrării în vigoare a convenției sunt recunoscute şi executate în conformitate cu dispozițiile titlului III:

(a) dacă acțiunea introdusă în statul de origine a fost intentată după intrarea în vigoare a Convenției de la Lugano din 16 septembrie 1988 atât în statul de origine, cât şi în statul solicitat;

(b) în toate celelalte situații, în cazul în care normele de competență aplicate sunt conforme cu cele prevăzute fie în titlul II fie într-o convenție încheiată între statul de origine şi statul solicitat, convenție care era în vigoare la data la care a fost intentată acțiunea.

TITLUL VII

RELAȚIA CU REGULAMENTUL (CE) NR. 44/2001 AL CONSILIULUI ŞI CU ALTE INSTRUMENTE

Articolul 64

1. Prezenta convenție nu aduce atingere aplicării de către statele membre ale Comunității Europene a Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială şi nici modificărilor aduse acestuia, a Convenției privind competența judiciară şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, semnată la Bruxelles la 27 septembrie 1968 sau a Protocolului privind interpretarea convenției în cauză de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene, semnat la Luxemburg la 3 iunie 1971, modificate de convențiile de aderare la respectiva convenție şi la respectivul protocol de către statele care au aderat la Comunitățile Europene, ori a Acordului dintre Comunitatea Europeană şi Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005.

2. Cu toate acestea, prezenta convenție se aplică în orice situație:

(a) în materie de competență , în cazul în care pârâtul este domiciliat pe teritoriul unui stat în care se aplică prezenta convenție dar nu şi un alt act prevăzut la alineatul (1) al prezentului articol**,** sau în care articolele 22 sau 23 ale prezentei convenții conferă competență instanțelor acestui stat;

(b) în ce priveşte litispendența sau acțiunile conexe prevăzute la articolele 27 şi 28, în cazul în care sunt introduse acțiuni în instanță într-un stat în care se aplică prezenta convenție dar nu şi un act prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, precum şi într-un stat în care se aplică atât prezenta convenție, cât şi un act prevăzut în alineatul (1) din prezentul articol;

(c) în materie de recunoaştere şi executare, în cazul în care fie statul de origine, fie statul solicitat nu aplică un act prevăzut în alineatul (1) din prezentul articol.

3. Pe lângă motivele prevăzute în titlul III, recunoaşterea sau executarea pot fi refuzate dacă motivul de competență pe care s-a întemeiat hotărârea diferă de cel care decurge din prezenta convenție şi se solicită recunoaşterea sau executarea împotriva unei părți care îşi are domiciliul într-un stat în care se aplică prezenta convenție dar nu şi un act prevăzut în alineatul (1) din prezentul articol, doar dacă hotărârea poate fi recunoscută sau executată în alt mod, în conformitate cu orice normă legală în vigoare în statul solicitat.

Articolul 65

Sub rezerva articolelor 63 alineatul (2), 66 şi 67, prezenta convenţie înlocuieşte, în relaţia dintre statele obligate prin prezenta convenţie, convenţiile încheiate între două sau mai multe dintre aceste state care acoperă aceleaşi domenii ca şi prezenta convenţie. În special, convenţiile prevăzute la anexa VII sunt înlocuite.

Articolul 66

1. Convenţiile prevăzute la articolul 65 continuă să producă efecte în domeniile în care nu se aplică prezenta convenţie.

2. Acestea continuă să aibă efect în ceea ce priveşte hotărârile pronunţate şi documentele întocmite oficial sau înregistrate ca acte autentice înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenţii.

Articolul 67

1. Prezenta convenţie nu aduce atingere niciunei convenţii prin care sunt obligate părţile contractante şi/sau statele obligate prin prezenta convenţie şi care reglementează, în anumite domenii specifice, competenţa, recunoaşterea sau executarea hotărârilor. Fără a aduce atingere obligaţiilor ce decurg din alte convenţii încheiate între anumite părţi contractante, prezenta convenţie nu împiedică părţile contractante de a încheia astfel de convenţii.

2. Prezenta convenţie nu împiedică o instanţă dintr-un stat obligat prin prezenta convenţie şi printr-o convenţie încheiată într-un domeniu specific, să se declare competentă în conformitate cu respectiva convenţie, chiar şi în cazul în care pârâtul este domiciliat în alt stat obligat prin prezenta convenţie care nu este parte la convenţia în cauză. Instanţa care audiază acţiunea aplică, în orice situaţie, articolul 26 din prezenta convenţie.

3. Hotărârile pronunţate într-un stat obligat prin prezenta convenţie de către o instanţă care şi-a declarat competenţa în baza unei convenţii încheiate într-un domeniu specific sunt recunoscute şi executate în celelalte state obligate prin prezenta convenţie în conformitate cu dispoziţiile titlului III din prezenta convenţie.

4. Pe lângă motivele prevăzute în titlul III, recunoaşterea sau executarea poate fi refuzată dacă statul solicitat nu este obligat prin convenţia încheiată într-un domeniu specific , iar persoana împotriva căreia se solicită recunoaşterea sau executarea este domiciliată în respectivul stat, sau, în cazul în care statul solicitat este un stat membru al Comunităţii Europene şi cu privire la convenţiile care vor trebui încheiate de către Comunitatea Europeană, în oricare din statele sale membre, cu excepţia cazului în care hotărârea poate fi recunoscută sau executată în alt mod conform oricărei norme legale în vigoare în statul solicitat.

5. În cazul în care o convenţie încheiată într-un domeniu specific la care sunt părţi atât statul de origine, cât şi statul solicitat, stipulează condiţii de recunoaştere sau executare a hotărârilor, se aplică respectivele condiţii. În orice situaţie, se pot aplica dispoziţiile prezentei convenţii privind procedurile de recunoaştere şi executare a hotărârilor.

Articolul 68

1. Prezenta convenţie nu aduce atingere convenţiilor pe care le-au încheiat statele obligate prin prezenta convenţie, înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenţii, de a nu

recunoaşte hotărârile pronunţate în alte state obligate prin prezenta convenție împotriva unor pârâți care îşi au domiciliul sau reşedința într-un stat terț unde, în cazurile prevăzute la articolul 4, hotărârea poate fi întemeiată doar pe un motiv de competență prevăzut la articolul 3 alineatul (2). Fără a aduce atingere obligațiilor care decurg din alte convenții încheiate între anumite părți contractante, prezenta convenție nu împiedică părțile contractante să încheie astfel de convenții.

2. Cu toate acestea, o parte contractantă nu îşi poate asuma obligația față de un stat terț de a nu recunoaşte o hotărâre pronunțată în alt stat obligat prin prezenta convenție de către o instanță care îşi întemeiază competența pe prezența proprietății aparținând pârâtului pe teritoriul respectivului stat, sau pe sechestrarea de către reclamant a proprietății situate în acel stat:

(a) în cazul în care acțiunea priveşte revendicarea sau recunoaşterea dreptului de proprietate sau a posesiei asupra respectivelor bunuri, urmăreşte să obțină aprobarea pentru a se putea dispune de aceste bunuri, sau decurge dintr-un alt litigiu legat de bunurile respective sau

(b) în cazul în care proprietatea constituie garanția unei pentru o creanță i care face obiectul acțiunii.

TITLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 69

1. Prezenta convenție este deschisă spre semnare de către Comunitatea Europeană, Danemarca şi statele care , la momentul deschiderii spre semnare, sunt membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb.

2. Prezenta convenție este supusă ratificării de către semnatari. Instrumentele de ratificare sunt depuse la Consiliul Federal Elvețian, care acționează în calitate de depozitar al prezentei convenții.

3. La momentul ratificării, părțile contractante pot depune declarații în conformitate cu articolele I, II şi III din protocolul 1.

4. Prezenta convenție intră în vigoare în prima zi a celei de-a şasea luni care urmează datei la care Comunitatea Europeană şi un stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb îşi depun instrumentele de ratificare.

5. Prezenta convenție intră în vigoare, pentru oricare altă parte, în prima zi a celei de-a treia luni care urmează depunerii instrumentelor de ratificare ale acesteia.

6. Fără a aduce atingere articolului 3 alineatul (3) din protocolul 2, prezenta convenție înlocuieşte Convenția privind competența judiciară şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială adoptată la Lugano la 16 septembrie 1988 de la data intrării sale în vigoare în conformitate cu alineatele (4) şi (5) de mai sus. Orice trimitere la Convenția de la Lugano din 1988 în alte acte este înțeleasă drept o trimitere la prezenta convenție.

7. În ceea ce priveşte relaţiile dintre statele membre ale Comunităţii Europene şi teritoriile aflate în afara Europei menţionate la articolul 70 alineatul (1) litera (b), prezenta convenţie înlocuieşte Convenţia privind competenţa judiciară şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, semnată la Bruxelles la 27 septembrie 1968 şi Protocolul privind interpretarea respectivei convenţii de către Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene, semnat la Luxemburg la 3 iunie 1971, modificat prin convenţiile de aderare la convenţia şi protocolul menţionate anterior de către statele care au aderat la Comunităţile Europene, de la data intrării în vigoare a prezentei convenţii în legătură cu aceste teritorii în conformitate cu articolul 73 alineatul (2).

Articolul 70

1. După intrarea sa în vigoare, prezenta convenţie este deschisă spre aderare:

(a) statelor care, după deschiderea prezentei convenţii spre semnare, devin membre ale Asociaţiei Europene a Liberului Schimb, în condiţiile prevăzute la articolul 71;

(b) statelor membre ale Comunităţii Europene care acţionează în numele anumitor teritorii din afara Europei care fac parte din teritoriul respectivului stat sau de ale căror relaţii externe este responsabil statul membru respectiv, în condiţiile prevăzute la articolul 71;

(c) oricărui alt stat, în condiţiile prevăzute la articolul 72.

2. Statele la care se face referire în alineatul (1), care doresc să devină părţi contractante la prezenta convenţie, îşi depun cererile la depozitar. Cererea, inclusiv informaţiile prevăzute la articolele 71 şi 72, trebuie însoţite de o traducere în limbile engleză şi franceză.

Articolul 71

1. Orice stat la care se face referire în articolul 70 alineatul (1) literele (a) şi (b) care doreşte să devină parte contractantă la prezenta convenţie

(a) comunică informaţiile necesare pentru depunerea cererii de aderare la prezenta convenţie;

(b) poate depune declaraţii în conformitate cu articolele I şi III din protocolul 1.

2. Depozitarul transmite orice informaţie primită în temeiul alineatului (1) celorlalte părţi contractante înainte de depunerea instrumentului de aderare de către statul în cauză.

Articolul 72

1. Orice stat la care se face referire în articolul 70 alineatul (1) litera (c) care doreşte să devină parte contractantă la prezenta convenţie

(a) comunică informaţiile necesare pentru depunerea cererii de aderare la prezenta convenţie;

(b) poate depune declaraţii în conformitate cu articolele I şi III din protocolul 1; şi

(c) furnizează depozitarului informaţii privind, în special:

(1) sistemul lor judiciar, inclusiv informații privind numirea şi independența judecătorilor;

(2) legislația internă privind procedura civilă şi executarea hotărârilor şi

(3) dispozițiile lor de drept internațional privat referitoare la procedura civilă.

2. Depozitarul transmite orice informație primită în temeiul alineatului (1) celorlalte părți contractante înainte de a invita statul în cauză să adere în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.

3. Fără a aduce atingere alineatului (4), depozitarul invită statul în cauză să adere numai dacă a primit acordul unanim al părților contractante. Părțile contractante vor încerca să-şi dea acordul în cel târziu un an de la invitația adresată de către depozitar.

4. Prezenta convenție intră în vigoare doar în relațiile dintre statul aderent şi părțile contractante care nu şi-au exprimat nicio obiecție cu privire la aderarea statului în cauză înainte de prima zi a celei de-a treia luni care urmează depunerii instrumentului de aderare.

Articolul 73

1. Instrumentele de aderare sunt depuse la depozitar.

2. În privința unui stat aderent la care se face referire în articolul 70, convenția intră în vigoare în prima zi a celei de-a treia luni care urmează depunerii instrumentului de aderare a acestuia. Din acel moment, statul aderent este considerat parte contractantă la prezenta convenție.

3. Orice parte contractantă poate prezenta depozitarului un text al prezentei convenții în limba sau limbile respectivei părți contractante, care este considerat autentic numai după ce părțile contractante şi-au dat acordul în conformitate cu articolul 4 din protocolul 2.

Articolul 74

1. Prezenta convenție se încheie pentru o perioadă nelimitată.

2. Orice parte contractantă poate denunța oricând convenția prin depunerea unei notificări la depozitar.

3. Denunțarea convenției îşi produce efectul la sfârşitul anului calendaristic care urmează expirării celor şase luni de la data primirii de către depozitar a notificării denunțării.

Articolul 75

Prezenta convenție are următoarele anexe :

- un protocol 1, privind anumite aspecte legate de competență , procedură şi executare;

- un protocol 2, privind interpretarea uniformă a prezentei convenții şi privind comitetul permanent;

- un protocol 3, privind aplicarea articolului 67 din prezenta convenție;

- anexele I- IV şi anexa VII, care cuprind informații privitoare la aplicarea prezentei convenții;

- anexele V şi VI, în care figurează certificatele prevăzute la articolele 54, 58 şi 57 din prezenta convenție;

- anexa VIII, care menționează limbile, prevăzute la articolul 79 din prezenta convenție, în care textul convenției este considerat autentic şi

- anexa IX, privind aplicarea articolului II din protocolul 1.

Prezentele protocoale şi anexe sunt parte integrantă din prezenta convenție.

Articolul 76

Fără a aduce atingere articolului 77, orice parte contractantă poate solicita revizuirea prezentei convenții. În acest scop, depozitarul convoacă comitetul permanent, astfel cum este stipulat în articolul 4 din protocolul 2.

Articolul 77

1. Părțile contractante comunică depozitarului textul oricăror dispoziții din legile care modifică listele prevăzute în anexele I-IV, precum şi a oricărei suprimări sau completări aduse listei prevăzute în anexa VII, precum şi data intrării în vigoare a acestora. Această comunicare trebuie efectuate într-un termen rezonabil înainte de intrarea în vigoare a acestor dispoziții şi însoțite de o traducere în limbile engleză şi franceză. Depozitarul modifică în consecință respectivele anexe , după consultarea comitetului permanent, în conformitate cu articolul 4 din protocolul 2. În acest scop, părțile contractante prezintă o traducere a modificărilor în limbile lor.

2. Orice modificare adusă anexelor V-VI şi VIII-IX la prezenta convenție este adoptată de către comitetul permanent în conformitate cu articolul 4 din protocolul 2.

Articolul 78

1. Depozitarul notifică părților contractante:

(a) depunerea fiecărui instrument de ratificare sau de aderare;

(b) datele intrării în vigoare a prezentei convenții pentru părțile contractante;

(c) orice declarație primită în temeiul articolelor I-IV din protocolul 1;

(d) orice comunicare realizată în temeiul articolului 74 alineatul (2), al articolului 77 alineatul (1) şi al alineatului 4 din protocolul 3.

2. Notificările vor fi însoțite de traducerile în limbile engleză şi franceză.

Articolul 79

Prezenta convenție, întocmită într-un singur exemplar original în limbile enumerate în anexa VIII, textul convenției în toate aceste limbi fiind în mod egal autentic, este depusă la Arhivele

Federale Elveţiene. Consiliul Federal Elveţian transmite câte o copie legalizată fiecărei părţi contractante.

PROTOCOLUL 1 privind anumite aspecte legate de competenţă , procedură şi executare

ÎNALTELE PĂRŢI CONTRACTANTE AU HOTĂRÂT DUPĂ CUM URMEAZĂ:

Articolul I

1. Actele judiciare şi extrajudiciare realizate într-un stat obligat prin prezenta convenţie care trebuie comunicate persoanelor din alt stat obligat prin prezenta convenţie sunt transmise în conformitate cu procedurile stipulate în convenţiile şi acordurile aplicabile între statele în cauză.

2. Cu excepţia cazului în care partea contractantă pe al cărei teritoriu urmează să se efectueze comunicarea obiectează printr-o declaraţie înaintată depozitarului, astfel de documente pot fi de asemenea trimise de către funcţionarii publici competenţi din statul pe teritoriul căruia a fost întocmit actul, direct funcţionarilor publici competenţi din statul pe teritoriul căruia se află destinatarul. În acest caz, funcţionarul din statul de origine trimite o copie a documentului funcţionarului din statul solicitat căruia îi revine responsabilitatea de a o comunica destinatarului. Actul este comunicat sub forma prevăzută de dispoziţiile legale ale statului solicitat. Comunicarea este constatată printr-un certificat trimis direct funcţionarului din statul de origine.

3. Statele membre ale Comunităţii Europene obligate prin Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 sau prin Convenţia dintre Comunitatea Europeană şi Regatul Danemarcei privind notificarea şi comunicarea în statele membre a actelor judiciare şi extrajudiciare în materie civilă şi comercială, semnată la Bruxelles la 19 octombrie 2005, aplică în relaţiile dintre ele dispoziţiile acestui regulamentul şi ale acestei convenţii .

Articolul II

1. Competenţa prevăzută în articolul 6 alineatul (2) şi în articolul 11 în materia acţiunilor de chemare în garanţie sau a oricăror alte cereri de intervenţie introduse de terţi nu poate fi invocată pe deplin în statele obligate prin prezenta convenţie menţionate în anexa IX. Orice persoană care îşi are domiciliul în alt stat obligat prin prezenta convenţie poate fi acţionată în justiţie în instanţele de pe teritoriul acestor state în temeiul dispoziţiilor cuprinse în anexa IX.

2. La momentul ratificării, Comunitatea Europeană poate declara că cererile menţionate la articolul 6 alineatul (2) şi la articolul 11 nu pot fi introduse în anumite state membre şi poate furniza informaţii privind normele aplicabile.

3. Hotărârile pronunţate în alte state obligate prin prezenta convenţie în temeiul articolului 6 alineatul (2) sau al articolului 11 sunt recunoscute şi executate în statele menţionate la alineatele (1) şi (2) în conformitate cu dispoziţiile titlului III. Orice efecte pe care le pot avea asupra terţilor hotărârile pronunţate în aceste state prin aplicarea dispoziţiilor prevăzute în alineatele (1) şi (2) sunt, de asemenea, recunoscute în celelalte state obligate prin prezenta convenţie.

Articolul III

1. Elveția își rezervă dreptul de a declara la data ratificării că nu va aplica următorul pasaj din articolul 34 alienatul (2):

„dacă pârâtul nu a introdus o acțiune împotriva hotărârii atunci când a avut posibilitatea să o facă”.

În cazul în care Elveția face o astfel de declarație, celelalte părți contractante aplică aceeași rezervă cu privire la hotărârile pronunțate de către instanțele din Elveția.

2. Părțile contractante pot, în privința hotărârilor pronunțate pe teritoriul unui stat aderent prevăzut la articolul 70 alineatul (1) litera (c), să-și rezerve:

(a) dreptul prevăzut la alineatul (1) și

(b) dreptul conferit unei autorități prevăzute la articolul 39, fără a se aduce atingere dispozițiilor articolului 41, de a examina din oficiu dacă există un motiv de refuz al recunoașterii și executării hotărârii .

3. În cazul în care o parte contractantă a formulat o astfel de rezervă în privința unui stat aderent menționat la alineatul (2), statul în cauză poate declara la rândul său că își rezervă același drept în privința hotărârilor pronunțate de instanțele de pe teritoriul respectivei părți contractante.

4. Cu excepția rezervei menționate la alineatul (1), declarațiile sunt valabile pe perioade de cinci ani și pot fi reînnoite la sfârșitul acestor perioade. Partea contractantă notifică reînnoirea unei declarații prevăzute la alineatul (2) cel târziu cu șase luni înainte de expirarea perioadei de cinci ani. Un stat aderent își poate reînnoi declarația formulată conform alineatului (3) numai după reînnoirea respectivei declarații conform alineatului (2).

Articolul IV

Declarațiile menționate în prezentul protocol pot fi retrase în orice moment prin depunerea unei notificări la depozitar. Notificarea este însoțită de o traducere în limbile engleză și franceză. Părțile contractante furnizează traduceri în limbile lor. Orice astfel de retragere intră în vigoare din prima zi a celei de-a treia luni care urmează notificării.

PROTOCOLUL 2 privind interpretarea uniformă a convenției şi comitetul permanent

PREAMBUL

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

AVÂND ÎN VEDERE articolul 75 din prezenta convenție,

LUÂND ÎN CONSIDERARE legătura strânsă dintre prezenta convenție, Convenția de la Lugano din 1988 şi instrumentele menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție,

LUÂND ÎN CONSIDERARE competența pe care o are Curtea de Justiție a Comunităților Europene de a se pronunța hotărâri privind interpretarea dispozițiilor cuprinse în instrumentele menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție,

LUÂND ÎN CONSIDERARE faptul că prezenta convenție devine parte integrantă a dreptului comunitar şi că, în consecință, Curtea de Justiție a Comunităților Europene este competentă să se pronunțe asupra interpretării dispozițiilor prezentei convenție în ceea ce priveşte aplicarea sa de către instanțele statelor membre ale Comunității Europene,

CUNOSCÂND hotărârile pronunțate de Curtea de Justiție a Comunităților Europene privind interpretarea instrumentelor menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție până în momentul semnării prezentei convenții, precum şi hotărârile pronunțate de către instanțele părților contractante la Convenția de la Lugano din 1988 privind convenția menționată anterior până în momentul semnării prezentei convenții,

CONSIDERÂND că revizuirea paralelă a Convenției de la Bruxelles şi a celei de la Lugano din 1988, care a condus la adoptarea unui text revizuit al convențiilor în cauză, s-a întemeiat în mod considerabil pe hotărârile menționate mai sus privind Convenția de la Bruxelles din 1968 şi Convenția de la Lugano din 1988,

LUÂND ÎN CONSIDERARE faptul că textul revizuit al Convenției de la Bruxelles a fost încorporat, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, în Regulamentul (CE) nr. 44/2001,

CONSIDERÂND că acest text revizuit a stat, de asemenea, la baza textului prezentei convenții,

DORIND să prevină, respectând întru totul independența instanțelor, interpretările divergente şi să obțină o interpretare cât de uniformă posibil a dispozițiilor prezentei convenții şi a celor ale Regulamentului (CE) nr. 44/2001, care sunt reproduse în mare parte în prezenta convenție, precum şi ale altor acte menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție,

AU HOTĂRÂT CELE CE URMEAZĂ:

Articolul 1

1. Orice instanță care aplică şi interpretează prezenta convenție ia în considerare în mod corespunzător principiile enunțate în orice hotărâre relevantă referitoare la dispoziția (dispozițiile) în cauză sau la oricare altă (alte) dispoziție (dispoziții) similară(similare) din

Convenția de la Lugano din 1988 şi la actele menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție pronunțate de către instanțele din statele obligate prin prezenta convenție şi de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene.

2. În ceea ce priveşte instanțele din statele membre ale Comunității Europene, obligația prevăzută la alineatul (1) se aplică fără a se aduce atingere obligațiilor acestora față de Curtea de Justiție a Comunităților Europene care decurg din Tratatul de instituire a Comunității Europene sau din Acordul dintre Comunitatea Europeană şi Regatul Danemarcei privind competența, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005**.**

Articolul 2

Orice stat obligat prin prezenta convenție care nu este un stat membru al Comunității Europene are dreptul de a depune memorii sau observații scrise, în conformitate cu articolul 23 din Protocolul privind statutul Curții de Justiție a Comunităților Europene, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru al Comunității Europene adresează Curții de Justiție o întrebare privind interpretarea prezentei convenții sau a instrumentelor menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare.

Articolul 3

1. Comisia Comunităților Europene instituie un sistem de schimb de informații privind hotărârile relevante pronunțate în aplicarea prezentei convenții, precum şi a Convenției de la Lugano din 1988 privind şi a instrumentelor menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție. Acest sistem este accesibil publicului şi cuprinde hotărâri pronunțate în ultimă instanță şi hotărâri ale Curții de Justiție a Comunităților Europene, precum şi hotărâri de o importanță deosebită cu putere de lucru judecat care au fost pronunțate în temeiul prezentei convenții, al Convenției de la Lugano din 1988 şi al instrumentelor menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție. Hotărârile sunt clasificate şi însoțite de un rezumat.

Sistemul cuprinde comunicarea către Comisie din partea autorităților competente ale statelor obligate prin prezenta convenție a hotărârilor menționate mai sus pronunțate de instanțele acestor state.

2. Se va efectua o selecție a cauzelor care prezintă interes deosebit pentru buna funcționare a convenției de către grefierul Curții de Justiție a Comunităților Europene, care prezintă jurisprudența selectată la şedința experților în conformitate cu articolul 5 din prezentul protocol.

3. Până la instituirea sistemului de către Comunitățile Europene, în temeiul alineatului (1), Curtea de Justiție a Comunităților Europene menține sistemul de schimb de informații stabilit prin protocolul 2 la Convenția de la Lugano din 1988 pentru hotărârile pronunțate în temeiul prezentei convenții şi al Convenției de la Lugano din 1988.

Articolul 4

1. Va fi instituit un comitet permanent, compus din reprezentanți ai părților contractante.

2. La solicitarea unei părți contractante, depozitarul convenției convoacă reuniunile comitetului în scopul:

- unei consultări privind raportul dintre prezenta convenție şi alte instrumente internaționale;

- unei consultări privind aplicarea articolului 67, inclusiv privind proiectele de aderare la instrumentele referitoare la anumite aspecte specifice în conformitate cu articolul 67 alineatul (1) şi privind propunerile legislative, în conformitate cu protocolul 3;

- examinării cererilor de aderare depuse de noile state. În special, comitetul poate pune statelor aderente menționate la articolul 70 alineatul (1) litera (c) întrebări privind sistemul lor judiciar şi privind punerea în aplicare a prezentei convenții. Comitetul poate avea în vedere, de asemenea, posibile adaptări ale convenției, necesare pentru aplicarea acesteia în statele aderente;

- acceptării de texte autentice în alte versiuni lingvistice în temeiul articolului 73 alineatul (3) din prezenta convenție şi a modificărilor necesare la anexa VIII;

- unei consultări privind revizuirea convenției în temeiul articolului 76;

- unei consultări privind modificările care ar trebui aduse anexelor I-IV şi anexei VII în temeiul articolului 77 alineatul (1);

- adoptării de modificări ale anexelor V şi VI în temeiul articolului 77 alineatul (2);

- unei retrageri a rezervelor şi a declarațiilor formulate de către părțile contractante în temeiul protocolului 1 şi modificările care ar trebui aduse, în consecință, anexei IX.

3. Comitetul îşi stabileşte normele procedurale în baza cărora funcționează şi ia decizii . Aceste norme prevăd posibilitatea realizării de consultări şi a luării de decizii prin procedură scrisă.

Articolul 5

1. Depozitarul poate convoca, oricând este necesar, o şedință a experților în scopul schimbului de opinii privind funcționarea convenției, în special privind dezvoltarea jurisprudenței şi a noii legislații care ar putea influența aplicarea prezentei convenții.

2. La această şedință participă experți ai părților contractante, ai statelor obligate prin prezenta convenție, ai Curții de Justiție a Comunităților Europene şi ai Asociației Europene a Liberului Schimb. Şedința este deschisă oricăror alți experți a căror prezență este considerată necesară.

3. Orice problemă care decurge din funcționarea prezentei convenții poate fi supusă spre examinare comitetului permanent menționat la articolul 4 din prezentul protocol în vederea soluționării acesteia.

PROTOCOLUL 3 privind aplicarea articolului 67 din prezenta convenție

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE AU HOTĂRÂT CELE CE URMEAZĂ:

1. În sensul prezentei convenții, dispozițiile care, în anumite domenii speciale, reglementează competența judiciară sau recunoașterea sau executarea hotărârilor şi care sunt sau vor fi conținute în acte ale instituțiilor Comunităților Europene, se bucură de acelaşi tratament ca şi dispozițiile convențiilor menționate la articolul 67 alineatul (1).

2. În cazul în care una dintre părțile contractante este de părere că o dispoziție cuprinsă în propunerea unui act a instituțiilor Comunităților Europene nu este compatibil cu prezenta convenție, părțile contractante examinează fără întârziere modificările care trebuie aduse convenției în temeiul articolului 76, fără a aduce atingere procedurii stabilite în protocolul 2.

3. În cazul în care o parte contractantă sau mai multe părți împreună încorporează în legislația națională câteva sau toate dispozițiile cuprinse în actele instituțiilor Comunității Europene menționate în alineatul (1),aceste dispoziții legale naționale se bucură de acelaşi tratament ca şi convențiile menționate la articolul 67 alineatul (1).

4. Părțile contractante comunică depozitarului textul dispozițiilor menționate în alineatul (3). O astfel de comunicare este însoțită de o traducere în limbile engleză şi franceză.

ANEXA I

Normele de competență judiciară prevăzute la articolul 3 alineatul (2) şi la articolul 4 alineatul (2) din convenție sunt următoarele:

- în Belgia: articolele 5-14 din Legea din 16 iulie 2004 privind dreptul internațional privat,

- în Bulgaria: articolul 4 alineatul (1) din Codul de drept internațional privat,

- în Republica Cehă: articolul 86 din Actul nr. 99/1963 Coll., Codul de procedură civilă (*občanský soudní řád*) modificat,

- în Danemarca: articolul 246 alineatele (2) şi (3) din Actul privind administrația justiției (*Lov om rettens pleje*),

- în Germania: articolul 23 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozeßordnung*),

- în Estonia: alineatul 86 din Codul de procedură civilă (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*),

- în Grecia: articolul 40 din Codul de procedură civilă (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*),

- în Franța: articolele 14 şi 15 din Codul civil (*Code civil*),

- în Islanda: articolul 32 alineatul (4) din Legea privind procedura civilă (*Lög um medferd einkamala nr. 91/1991*),

- în Irlanda: normele care asigură întemeierea competenței judiciare pe actul de sesizare a instanței care a fost comunicat pârâtului pe parcursul şederii sale temporare în Irlanda,

- în Italia: articolele 3 şi 4 din Legea 218 din 31 mai 1995,

- în Cipru: secţiunea 21 alineatul (2) din Legea nr. 14 din 1960 privind organizarea judecătorească,modificată,

- în Letonia: secţiunea 27 şi alineatele (3), (5), (6) şi (9) din secţiunea 28 a Legii de procedură civilă (*Civilprocesa likums*),

- în Lituania: articolul 31 din Codul de procedură civilă (*Civilinio proceso kodeksas*),

- în Luxemburg: articolele 14 şi 15 din Codul civil (*Code civil*),

- în Ungaria: articolul 57 din Decretul-lege nr. 13 din 1979 privind dreptul internaţional privat (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*),

- în Malta: articolele 742, 743 şi 744 din Codul de organizare şi procedură civilă - Cap. 12 (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili - Kap. 12*) şi articolul 549 din Codul comercial - Capitolul 13 (*Kodiċi tal-kummerċ - Kap. 13*),

- în Norvegia: secţiunea 4-3 alineatul (2) teza a doua din Legea privind litigiile (*tvisteloven*),

- în Austria: articolul 99 din Legea privind competenţa judiciară (*Jurisdiktionsnorm*),

- în Polonia: articolele 1103 şi 1110 din Codul de procedură civilă (*Kodeks postępowania cywilnego*), în măsura în care acestea stabilesc competenţa judiciară pe baza reşedinţei pârâtului în Polonia, a posesiei de către pârât asupra unor bunuri în Polonia sau a deţinerii dreptului de proprietate asupra unor bunuri aflate în Polonia, faptul că obiectul litigiului se află în Polonia şi faptul că una dintre părţi este cetăţean polonez,

- în Portugalia: articolul 65 şi articolul 65A din Codul de procedură civilă (*Código de Processo Civil*) şi articolul 11 din Codul de procedură a muncii (*Código de Processo de Trabalho*),

- în România: articolele 148-157 din Legea nr. 105/1992 privind reglementarea raporturilor de drept internaţional privat,

- în Slovenia: articolul 48 alineatul (2) din Legea privind dreptul internaţional privat şi procedura aferentă acestuia (*Zakon o medarodnem zasebnem pravu in postopku*) coroborat cu articolul 47 alineatul (2) din Legea privind procedura civilă (*Zakon o pravdnem postopku*) şi articolul 58 din Legea privind dreptul internaţional privat şi procedura aferentă acestuia (*Zakon o medarodnem zasebnem pravu in postopku*) coroborat cu articolul 59 din Legea privind procedura civilă (*Zakon o pravdnem postopku*),

- în Slovacia: articolele 37-37e din Legea nr. 97/1963 privind dreptul internaţional privat şi regulile sale de procedură ,

- în Elveţia: for du lieu du séquestre/Gerichtsstand des Arrestortes/foro del luogo del sequestro în sensul articolului 4 din Legea federală privind dreptul internaţional privat /Bundesgesetz über das internationale Privatrecht/legge federale sul diritto internazionale privato,

- în Finlanda: a doua, a treia şi a patra teză din primul alineat al secțiunii 1 din capitolul 10 al Codului de procedură judiciară (*oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken*),

- în Suedia: prima teză din primul alineat al secțiunii 3 din capitolul 10 al Codului de procedură judiciară (*rättegångsbalken*),

- în Regatul Unit: normele care asigură întemeierea competenței judiciare pe:

(a) comunicarea actului de sesizare a instanței pârâtului pe parcursul şederii sale temporare în Regatul Unit sau

(b) deținerea de către pârât de proprietăți pe teritoriul Regatului Unit sau

(c) luarea în stăpânire de către pârât a unor proprietăți de pe teritoriul Regatului Unit.

ANEXA II

Instanțele sau autoritățile competente la care poate fi depusă cererea prevăzută la articolul 39 din prezenta convenție sunt următoarele:

- în Belgia: „*le tribunal de première instance*” sau „*rechtbank van eerste aanleg*” sau *„erstinstanzliches Gericht”*,

- în Bulgaria: *„Софийски градски съд”*,

- în Republica Cehă: „*okresní soud*” sau „*soudní exekutor*”,

- în Danemarca: *„byret”*,

- în Germania:

(a) judecătorul care prezidează camera *„Landgericht*”,

(b) un notar în cadrul unei proceduri de constatare a calității de titlu executoriu a unui act autentic,

- în Estonia: „*maakohus*” (county court),

- în Grecia: *„Μονομελές Πρωτοδικείο”,*

- în Spania: *„Juzgado de Primera Instancia*”,

- în Franța:

(a) *„greffier en chef du tribunal de grande instance*” ,

(b) *„président de la chambre départementale des notaires”* în cazul unei cereri de constatare a calității de titlu executoriu a unui act notarial autentic,

- în Irlanda: „*High Court*”

- în Islanda, *„heradsdomur”*,

- în Italia: *„Corte d'appello”*,

- în Cipru: *„Επαρχιακό Δικαστήριο”* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, „*Οικογενειακό Δικαστήριο*”,

- în Letonia: „ *rajona (pilsētas) tiesa*”,

- în Lituania: „*Lietuvos apeliacinis teismas*”,

- în Luxemburg: președintele *„tribunal d'arrondissement*”,

- în Ungaria: „*megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság*”, și în Budapesta, „*Budai Központi Kerületi Bíróság*”,

- în Malta: „*Prim' Awla tal-Qorti Ċivili*” sau „*Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*”, sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, „*Reġistratur tal-Qorti*” sesizată de „*Ministru responsabbli għall-Ġustizzja*”,

- în Țările de Jos: *„voorzieningenrechter van de rechtbank”*,

- în Norvegia: *„tingrett”*,

- în Austria: *„Bezirksgericht”,*

- în Polonia: *„sąd okręgowy”,*

- în Portugalia: *„Tribunal de Comarca”*,

- în România: *Tribunalul*,

- în Slovenia: *„okrožno sodišče”*,

- în Slovacia: curtea de apel prin intermediul curții districtuale a cărei hotărâre este atacată,

- în Elveția:

(a) în privința hotărârilor care dispun plata unei sume de bani, *„juge de la mainlevée” /„Rechtsöffnungsrichter” /„giudice competente a pronunciare sul rigetto dell'opposizione”,* în cadrul procedurii prevăzute în articolele 80 şi 81 din *loi fédérale sur la poursuite pour dettes et la faillite / Bundesgesetz über Schuldbetreibung und Konkurs / legge federale sulla esecuzione e sul fallimento.*

(b) în privința hotărârilor care dispun executarea unei obligații, alta decât plata unei sume de bani, *„juge cantonal d'exequatur” compétent / zuständiger „kantonaler Vollstreckungsrichter” / „giudice cantonale” competente a pronunciare l'exequatur,*

- în Finlanda: *„käräjäoikeus/ tingsrätt”,*

- în Suedia: *„Svea hovrätt”,*

- în Regatul Unit:

(a) în Anglia şi Țara Galilor, *„High Court of Justice”*, sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Magistrate's Court”* sesizată de *„Secretary of State”*,

(b) în Scoția, *„Court of Session”*, sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Sheriff Court”* sesizată de *„Secretary of State”*,

(c)în Irlanda de Nord, *„High Court of Justice”*, sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Magistrates' Court”* sesizată de *„Secretary of State”*,

(d) în Gibraltar, *„Supreme Court of Gibraltar”*, sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Magistrates' Court”* sesizată de *„Attorney General of Gibraltar”*.

ANNEX III

Instanțele în care pot fi introduse acțiunile prevăzute la articolul 43 alineatul (2) sunt următoarele:

- în Belgia:

(a) în cazul acțiunii introduse de pârât, *„tribunal de première instance”* sau *„rechtbank van eerste aanleg”* sau *„erstinstanzliche Gericht”*,

(b) în cazul acțiunii introduse de reclamant: *„cour d'appel”* sau *„hof van beroep*”,

- în Bulgaria: *„Апелативен съд – София”*,

- în Republica Cehă: *curtea de apel prin intermediul curții districtuale*,

- în Danemarca: *„landsret”*,

- în Republica Federală Germania: *„Oberlandesgericht”*,

- în Estonia: *„ringkonnakohus”*,

- în Grecia: *„Εφετείο”*,

- în Spania: *„Juzgado de Primera Instancia”* care a pronunțat hotărârea atacată, *Audiencia Provincial urmând să se pronunțe asupra căii de atac*,

- în Franța:

(a) *„cour d'appel”* în cazul hotărârilor prin care este admisă cererea,

(b) președintele *„tribunal de grande instance”*, în cazul hotărârilor prin care este respinsă cererea,

- în Irlanda: *„High Court”*,

- în Islanda: *„heradsdomur”,*

- în Italia: *„corte d'appello*”,

- în Cipru: *„Επαρχιακό Δικαστήριο*” sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Οικογενειακό Δικαστήριο*”,

- în Letonia: *„Apgabaltiesa*” prin intermediul *„rajona (pilsētas) tiesa”,*

- în Lituania: *„Lietuvos apeliacinis teismas”*,

- în Luxemburg: *„Cour supérieure de justice”*, numai în materie civilă,

-în Ungaria: *instanța locală* situată în jurisdicția instanței superioare (la Budapesta, „*Budai Központi Kerületi Bíróság*”); asupra căii de atac se pronunță instanța superioară (la Budapesta, *„Fővárosi Bíróság”*),

- în Malta: *„Qorti ta' l-Appell”* în conformitate cu procedura prevăzută pentru căile de atac în *„Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili”* - Cap.12 sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„ċitazzjoni”* înaintea *„Prim' Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha”*,

- în Țările de Jos:

(a) pentru pârât: *„arrondissementsrechtbank”*,

(b) pentru reclamant: *„gerechtshof”*,

în Norvegia: *„lagmannsrett”,*

- în Austria: *„Landesgericht”* prin intermediul *„Bezirksgericht”,*

- în Polonia: *„sąd apelacyjny”* prin intermediul *„sąd okręgowy”*,

- în Portugalia: „Tribunal da Relação”. Recursurile se introduc, în conformitate cu dispozițiile legislației naționale în vigoare, prin intermediul unei cereri înaintate instanței care a pronunțat hotărârea care face obiectul recursului,

- în România: *Curtea de Apel*,

- în Slovenia: *„okrožno sodišče”*,

- în Slovacia: *„okresný súd”*,

- în Elveția: *„tribunal cantonal /Kantonsgericht / tribunale cantonale”,*

- în Finlanda: *„hovioikeus / hovrätt”,*

- în Suedia: *„Svea hovrätt”,*

- în Regatul Unit:

(a) în Anglia și Țara Galilor, *„High Court of Justice”*, sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Magistrates' Court”*,

(b) în Scoția, *„Court of Session”*, sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Sheriff Court”*,

(c) în Irlanda de Nord, *„High Court of Justice”* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Magistrates' Court”*,

(d) în Gibraltar, *„Supreme Court of Gibraltar”* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Magistrates' Court”*.

ANEXA IV

Căile de atac care pot fi introduse în conformitate cu articolul 44 din prezenta convenție sunt următoarele:

- în Belgia, Grecia, Spania, Franța, Italia, Luxemburg şi în Țările de Jos, un recurs în anulare („pourvoi en cassation”),

- în Bulgaria: *„обжалване пред Върховния касационен съд”*,

- în Republica Cehă: *„dovolání”* şi *„žaloba pro zmatečnost”*,

- în Danemarca: o cale de atac introdusă la *„højesteret”*, cu aprobarea *„Procesbevillingsnævnet”*,
- în Republica Federală Germania: *„Rechtsbeschwerde”*,

- în Estonia: *„kassatsioonikaebus”*,

-în Irlanda: o cale de atac introdusă pe motive de drept la *„Supreme Court”*,

- în Islanda: o cale de atac introdusă la *„Hæstiréttur”*,

- în Cipru: o cale de atac introdusă la Curtea Supremă ,

- în Letonia: o cale de atac introdusă la *„Augstākās tiesas Senāts”* prin intermediul *„Apgabaltiesa”,*

- în Lituania: o cale de atac introdusă la *„Lietuvos Aukščiausiasis Teismas”*,

- în Ungaria: *„felülvizsgálati kérelem”*,

- în Malta: nu există nicio altă cale de atac disponibilă; în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *„Qorti ta' l-Appell”* în conformitate cu procedura prevăzută pentru căile de atac în *„kodiċi ta' Organizzazzjoni u Procedura Ċivili”* - Cap. 12,

- în Norvegia: o cale de atac introdusă la *„Hoyesteretts Ankeutvalg”* sau la *„Hoyesterett”*,

- în Austria: *„Revisionsrekurs”*,

- în Polonia: *„skarga kasacyjna”*,

- în Portugalia: o cale de atac introdusă pe motive de drept,

- în România: o *contestație în anulare* sau o *revizuire*,

- în Slovenia: o cale de atac introdusă la *„Vrhovno sodišče Republike Slovenije”*,

- în Slovacia: *„dovolanie”*,

- în Elveția: *„recours devant le Tribunal fédéral”* / *„Beschwerde beim Bundesgericht”* / *„ricorso davanti al Tribunale federale”*,

- în Finlanda: o cale de atac introdusă la *„korkein oikeus / högsta domstolen”*,

- în Suedia: o cale de atac introdusă la *„Högsta domstolen”*,

- în Regatul Unit: o singură cale de atac introdusă pe motive de drept.

ANEXA V

Certificatul menționat în articolele 54 şi 58 din prezenta convenție privind hotărârile şi tranzacțiile judiciare

1. Țara de origine

2. Instanța sau autoritatea competentă care eliberează certificatul

2.1. Numele

2.2. Adresa

2.3. Tel./fax/e-mail

3. Instanța care a pronunțat hotărârea /a aprobat tranzacția judiciară(*)

3.1. Tipul instanței

3.2. Locul instanței

4. Hotărâre/tranzacție judiciară(*)

4.1. Data

4.2. Numărul de referință

4.3. Părțile în cauză(*)

4.3.1. Numele reclamantului (reclamanților)

4.3.2. Numele pârâtului (pârâților)

4.3.3. Numele celeilalte (celorlalte) părți, dacă este cazul

4.4. Data comunicării actului de sesizare a instanței în cazul în care hotărârea a fost pronunțată în lipsă

4.5. Textul hotărârii/tranzacției judiciare(*) anexat la prezentul certificat

5. Numele părților care au beneficiat de asistență judiciară

Hotărârea/tranzacția judiciară(*) este executorie în statul de origine (articolul 38/58 din prezenta convenție) împotriva:

Numele:

Întocmit la....., la data de.....

Semnătura şi/sau ştampila .....

(*) Se bifează ceea ce nu corespunde

ANEXA VI

Certificatul menționat în articolul 57 alineatul (4) din prezenta convenția privind actele autentice

1. Țara de origine

2. Instanța sau autoritatea competentă care eliberează certificatul

2.1. Numele

2.2. Adresa

2.3. Tel./fax/e-mail

3. Autoritatea care a conferit autenticitate actului

3.1. Autoritatea care a participat la redactare actului autentic (dacă este cazul)

3.1.1. Numele şi desemnarea autorității

3.1.2. Sediul autorității

3.2. Autoritatea care a înregistrat actul autentic (dacă este cazul)

3.2.1. Tipul autorității

3.2.2. Sediul autorității

4. Actul autentic

4.1. Descrierea actului

4.2. ata

4.2.1. la care actul a fost întocmit

4.2.2. dacă este diferită : data la care actul a fost înregistrat

4.3. Numărul de referință

4.4. Părțile în cauză

4.4.1. Numele creditorului

4.4.2. Numele debitorului

5. Textul hotărârii executorii care figurează în anexa la prezentul certificat.

Actul autentic este executoriu împotriva debitorului în statul de origine [articolul 57 alineatul (1) din convenție]

Întocmit la ....., la data de .....

Semnătura şi/sau ştampila

ANEXA VII

Convențiile înlocuite în temeiul articolului 65 din prezenta convenție sunt, în special, următoarele:

- Tratatul dintre Confederația Elvețiană şi Spania privind executarea reciprocă a hotărârilor în materie civilă şi comercială, semnat la Madrid la 19 noiembrie 1896,

- Convenția dintre Republica Cehoslovacă şi Confederația Elvețiană privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor, însoțită de un protocol suplimentar, semnată la Berna la 21 decembrie 1926,

- Convenția dintre Confederația Elvețiană şi Reichul german privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor şi a deciziilor arbitrale, semnată la Berna la 2 noiembrie 1929,

- Convenția dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia şi Suedia privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor, semnată la Copenhaga la 16 martie 1932,

- Convenția dintre Confederația Elvețiană şi Italia privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor, semnată la Roma la 3 ianuarie 1933,

- Convenția dintre Suedia şi Confederația Elvețiană privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor şi a deciziilor arbitrale, semnată la Stockholm la 15 ianuarie 1936,

- Convenția dintre Confederația Elvețiană şi Belgia privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor şi a deciziilor arbitrale, semnată la Berna la 29 aprilie 1959,

- Convenția dintre Austria şi Confederația Elvețiană privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor, semnată la Berna la 16 decembrie 1960,

- Convenția dintre Norvegia şi Regatul Unit care prevede recunoaşterea şi executarea reciprocă a hotărârilor în materie civilă, semnată la Londra la 12 iunie 1961,

- Convenția dintre Norvegia şi Republica Federală Germania privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor şi a actelor executorii, în materie civilă şi comercială, semnată la Oslo la 17 iunie 1977,

- Convenția dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia şi Suedia privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Copenhaga la 11 octombrie 1977, şi

- Convenția dintre Norvegia şi Austria privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Viena la 21 mai 1984.

ANEXA VIII

Limbile prevăzute în articolul 79 din prezenta convenție sunt: limba bulgară, cehă, daneză, olandeză, engleză, estonă, finlandeză, franceză, germană, greacă, maghiară, islandeză, irlandeză, italiană, letonă, lituaniană, malteză, norvegiană, polonă, portugheză, română, slovacă, slovenă, spaniolă şi suedeză.

ANEXA IX

Statele şi normele prevăzute în articolul II din protocolul 1 sunt următoarele:

- Germania: articolele 68, 72, 73 ş 74 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozeßordnung*) privind *litis denuntiatio*,

- Austria: articolul 21 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozeßordnung*) privind *litis denuntiatio* ,

- Ungaria: articolele 58-60 din Codul de procedură civilă (*Polgári perrendtartás*) privind *litis denuntiatio*,

- Elveția, în ceea ce privește acele cantoane al căror cod de procedură civilă aplicabil nu prevede competența judiciară menționată la articolul 6 alineatul (2) şi la articolul 11 din prezenta convenție: dispozițiile adecvate privind *litis denuntiatio* din codul de procedură civilă aplicabil.

Pentru Danemarca

Pentru Comunitatea Europeană

Pentru Islanda

Pentru Regatul Norvegiei

Pentru Confederația Elvețiană